

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 19: Ik vind alle einde niet lief

In mijn vorige blog viel al te lezen hoe snel de tijd gaat. Een goede 3 weken terug had ik nog tijd zat met de monsters, maar vandaag is alweer de laatste dag. Aan alle pret komt een einde, helaas. Een vakantie vol met afspraken, feestjes en toestanden. 3 weken vol met uitspraken, acties en gedoe wat resulteert in voor mij een blog met een lach en een traan. Die weken zijn veel te snel voorbij gegaan. Zoveel gedaan en zoveel niet gedaan. Weer terug bij af en weer terug naar de oude manier. Weer aangewezen op weekenden. We hadden ons 3 zondagen geleden ingesteld op een paar moeizame dagen. Hira kan namelijk maar moeilijk wennen aan de zelfstandigheid die hier wordt verwacht. Rama kan vaak maar moeilijk wennen aan het feit dat hij meer kan dan hij denkt en Rani moet omschakelen dat het niet belangrijk is om de oudste te zijn. Iedereen is er één en iedereen is even belangrijk. Wat kwamen wij bedrogen uit zeg. Hira, wat een tjappie het kan zijn met eten...geen waarschuwing nodig. Wel laat ze duidelijk merken wat ze wel of niet lekker vond. Kleine stukjes vlees geen enkel probleem, grotere stukken vind ik nog steeds aan het plafond. Rama, schouders recht, kop omhoog en barst van het zelfvertrouwen. Hoewel je wel z'n zakken moet controleren want blijkbaar is hij ook kleptomaan in wording. Rani kent haar plek weer, realiseert zich goed dat ze geen zorg hoeft te dragen voor anderen. Tot het moment dat vandaag naderde, ineens praat ze voor iedereen en draagt ze ook iedereen hun naam.

Een vakantie waarin we veel hebben ondernomen, we ze veel vrijheid hebben gegeven, zelfvertrouwen, zelfstandigheid, een warm thuis, liefde, aandacht en tijd. Een vakantie met 2 feestjes van Joep, een thuis en een in de speeltuin. Een vakantie waarin ze hun vader voor het eerst hebben zien huilen van geluk. Een vakantie waarin we getrouwd zijn, Hira is meegetrouwd. Een vakantie waarin ze op een trike hebben gezeten. Een vakantie waarin ze niet hoefde te vragen of ze naar buiten mochten maar het gewoon moesten zeggen. Een vakantie met een les in bewustwording, eigen verantwoordelijkheid en tijdsbesef. Een vakantie die vandaag afloopt. Nog een laatste paar uur buiten, een laatste paar uur met 6 monsters, een laatste paar uur buurman en buurman, een laatste paar uur roze glitterbubbel, een laatste telefoontje naar de eenhoorn-hotline, een laatste paar uur TroelieWoelies (troelieloeliejongenhira). Nog even genieten en dan mis ik ze weer 12 dagen. Het zal wennen worden aan de stilte, het zal wennen worden aan

de kleinere hoeveelheid afwas. Geen troelieloelie, geen bazige rani, geen buurman en buurman, geen gezamenlijke uitstapjes. Wat rest is een incompleet gezin. Wanneer ze straks weg zijn, weer fijn bij hun moeder, blijft er een leegte achter. Een gat wat alleen zij kunnen vullen. Hoewel ik er wel even aan toe ben om even kindloos te zijn, huilt mijn papa-hart. Zolang we de 12 dagen gaan overleven, hebben we het te doen met whatsapp *halleluja*, bellen en deze foto. Hoewel ze nu nog hier zijn, mis ik ze nu al. Spijt heb ik niet. Ik hoop alleen maar dat zij net zo genoten hebben als ik. Voor iedereen wordt het wennen. Maar over 12 dagen hebben we weer feest. Dan vieren we Monstertijd. Waar het eigenlijk Hira haar uitspaak is, zeg ik hem deze keer. Klote tijd. Lieve monsters, tot snel.